

Arrest

nr. 72 017 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat , die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende 17 juli 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 9 augustus 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

- 1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.
- 1.4. De Raad van State verwerpt op 9 maart 2010 bij arrest nummer 201.689 het beroep ingesteld tegen de beslissing vermeld onder punt 1.3.
- 1.5. Op 16 december 2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het tegen dit bevel ingestelde beroep werd door de Raad van State bij arrest nummer 199.097 van 18 december 2009 verworpen.
- 1.6. Op 15 maart 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.7. Op 30 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag vermeld onder punt 1.6. onontvankelijk. Het tegen dit arrest bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep werd verworpen bij arrest nummer 11 329 van 19 mei 2008.
- 1.8. Op 21 februari 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
- 1.9. Op 8 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.10. Op 21 januari 2011 trof de gemachtigde van de staatsecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt door de Raad bij arrest nr. 62 571 van 31 mei 2011 vernietigd.
- 1.11. Op 13 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatsecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.8. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 26 mei 2011.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.02.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S.N. {...}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.05.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 02.05.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kosovo. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De medicatie benodigd voor de behandeling van de aandoening van betrokkene is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft

kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand (en betrokkene verklaarde in zijn aanvraag in een sociaal/financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie te verkeren; zonder hier evenwel enig bewijs van te leveren) genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker er niet in slaagt het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met de aandoening van betrokkene gediagnostiseerd worden, naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden, doorverwezen. Er is er onder andere één in Mitrovica, vanwaar betrokkene afkomstig is. De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de geestelijke gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar "Mental Health Strategy 2008-2011". Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de geestelijke gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die eventueel gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoeker in de weg staat. Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de sociale verankering in België, de werkbereidheid en kennis van de landstalen) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n., ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) Blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) "

1.3. Op 26 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid wordt aan S.N. {...} het bevel gegeven om uiterlijk op 24 juni 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten {...}

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7 alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). {...}"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad er van uit dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveeringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", van de rechten van verdediging en van het artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 21 februari 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit het door verzoeker voorgelegde medische verslagen geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 21 februari 2008 en diverse navolgende schrijvens wel degelijk diverse medische verslagen dd. 4 februari 2008, dd. 18 februari 2008, dd. 15 mei 2009 en dd. 4 september 2009 van dokter Al Chaabani S. had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 21 februari 2008 en diverse navolgende schrijvens zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk diverse objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt.

Aan de hand van de voorgelegde medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en huisarts noodzakelijk is.

De ambtenaar-geneesheer gaat er op een voorbarige wijze van uit dat verzoeker momenteel geen mantelzorg zou nodig hebben.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dd. 4 februari 2008, dd. 18 februari 2008, dd. 15 mei 2009 en dd. 4 september 2009 bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker en bovendien strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 21 februari 2008 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 21/02/2008:

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de diverse medische verslagen van verzoekers geneesheer dd. 4 februari 2008, dd. 18 februari 2008, dd. 15 mei 2009 en dd. 4 september 2009 tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 21 februari 2008 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar

Kosovo gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker, die werkzaam is in de psychiatrie, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker.

De arts-attaché bezit evenmin een bijzondere expertise aangaande psychiatrische klachten.

De arts-attaché heeft ten onrechte de door verzoeker voorgelegde medische verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1 991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen. stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 21 februari 2008 en diverse navolgende schrijvens voorgelegde medische verslagen bleek dat hij niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is , minstens niet toegankelijk is voor verzoeker, waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende : (...)

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.

4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de voorgelegde medische verslagen dd. 4 februari 2008, dd. 18 februari 2008, dd. 15 mei 2009 en dd. 4 september 2009 opgesteld door de behandelende arts bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en huisarts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 2 mei 2011, dat voorbarig was en geen rekening had gehouden met alle medische verslagen van de behandelende arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Met zijn theoretisch betoog inzake de schending van de motiveringsplicht, zijn bloot betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht (werden) genomen”*, zijn overtuiging dat uit de afwijzing van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verwerende partij *“niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald (...) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen”*, dat uit door hem diverse overgemaakte objectieve en verifieerbare medische verslagen *“kon worden afgeleid dat de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is”* en dat *“een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is”* en dat *“De ambtenaar-geneesheer [...] er op een voorbarige wijze van uit [gaat] dat verzoeker momenteel geen mantelzorg zou nodig hebben”*, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.6. Het loutere feit dat verzoeker medische verslagen heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat medische behandeling noodzakelijk is voor zijn aandoening, en zelfs als hierin zou gesteld worden dat er een behandeling lopende is, houdt op zich niet in dat verzoekers aandoening enkel in België kan worden behandeld en opgevolgd en dat zijn aanvraag zonder meer gegrond verklaard diende te worden.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoeker aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt, ziet de Raad niet in waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door verzoeker geraadpleegde arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdrong of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens toont verzoeker dit met zijn bloot betoog en zijn welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Zoals reeds hoger gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 mei 2011, dat deze de door verzoeker voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen, dat blijkt dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom dat potentieel ernstig kan zijn doch dat behandelingsmogelijkheden in Kosovo voorhanden zijn. Ook de opmerking van de psychiater in 2009 dat verzoeker niet kon reizen wordt door de ambtenaar-geneesheer in ogenschouw genomen. Immers wordt gesteld: *“In 2009 kon betrokkene volgens de psychiater niet reizen.”* De ambtenaar-geneesheer

concludeert evenwel dat er *“geen actuele contra-indicatie om te reizen [is].”* Het gegeven dat verzoeker een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer is toegedaan en zich daarbij vastpint op de door hem voorgelegde attesten die, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nergens in concreto ingaat op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat er in zijn land van herkomst behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor zijn aandoening en dat deze toegankelijk zijn. Verzoeker slaagt er niet in de gegeven motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.9. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, dat bovendien grotendeels een herhaling vormt van de argumentatie ontwikkeld in de in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Waar verzoeker poneert dat een *“plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding”* een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat zo al zou blijken uit de medische verslagen dat verzoeker effectief geniet van een lopende medische begeleiding, verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten waarom een plotse onderbreking een schending oplevert van artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt dat verzoeker niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat er behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor zijn aandoening in zijn land van herkomst en dat deze toegankelijk zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER